

Stížnost na toto rozhodnutí podaná formuluje jedinou námitku v ten smysl, že st-li nemůže býti odepřeno odškodnění dle § 51 cit. zákona, poněvadž v trestním řízení, které proti němu bylo zahájeno politickým úřadem I. stolice pro přešupek §§ 8 a 17 cit. zákona proto, že převedl 4 koně ze Slovenska do Brna bez dobytčích pasů a že opomenul oznámiti podezřelé onemocnění jednoho koně, byl sprostěn viny a trestu.

St-l stojí tedy na právním stanovisku, že odškodnění dle § 51 nemůže býti odepřeno, když trestní řízení politickým úřadem I. stolice proti držiteli zvířat z úředního rozkazu zabitých zahájené skončilo osvobozením.

Názor tento nemá opory v zákoně, jak plyne z těchto úvah:

Dle § 58 rozhoduje o tom, zdali odškodnění neb náhrada mají býti přiřčeny nebo odepřeny, v první stolici zsp, proti jejímuž rozhodnutí jde odvolání na min. zemědělství.

K provedení trestního řízení a vynesení rozsudku pro trestní činy uvedené v § 63 jsou dle § 68 povolány politické, po případě námořské úřady správní.

Z toho jest zřejmo, že o otázce odškodnění rozhodují jiné úřady než ty, které jsou příslušny k provedení řízení a vynesení trestního rozsudku pro trestní činy přikázané do pravomoci úřadů politických, po případě námořských úřadů správních.

Také dlužno přihlídnouti k tomu, že pro otázku odškodnění dle § 58 přicházejí v úvahu v některých případech stejné předpoklady jako pro řízení a vynesení rozsudku o trestních činech v § 63 uvedených, avšak mohou přijíti v úvahu také okolnosti odlišné.

Následkem toho nelze z ustanovení těch dovoditi, že výrok úřadu rozhodujícího o odškodnění jest závislý na výroku úřadu povolného k provedení řízení trestního.

Byl-li tedy držitel zvířete, jeho zástupce neb zřízenec osvobozen od veškeré viny a trestu, nemá to za následek, že držiteli zvířete z úředního rozkazu zabitého nebo pošlého musí býti odškodnění přiřknuto, nýbrž úřad povolný k rozhodování o odškodnění má bez ohledu na výsledek trestního řízení samostatně zkoumati a rozhodnouti, jsou-li dány předpoklady pro přiznání odškodnění.

Jest tedy tato jediná námitka st-lova bezdůvodna a slušelo proto stížnost zamítnouti.

Č. 2378.

Státní zaměstnanci: Zastavení výplaty záloh na pensijní požitky býv. rak. stát. zaměstnancům na účet Rumunska.

(Nález ze dne 19. května 1923 č. 8583).

Věc: Jan P. v H. proti ministerstvu financí (min. taj. Dr. Em. Hrbek) o výplatu odpočivných požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l byv jako vrchní oficiál zemského soudu v Černovicích v Bukovině, kde naposledy sloužil, výměrem presidia vrch. zem. soudu ve Lvově (oně doby v Olomouci) z 8. dubna 1916 pensionován,

bydlel jako již od listopadu 1914 i napotom v Hranicích na Moravě, a po převratu byly mu vypláceny na jeho žádosti pravidelně podávané buďto přímo ministerstvu financí nebo zem. fin. ředitelství v Brně měsíčně, někdy i za několik měsíců najednou zálohy na pensijní požitky.

Dne 3. července 1922 sdělila účtárna zem. fin. ředitelství v Brně st-li, že dle výnosu min. fin. z 3. června 1922 požádala rumunská legace v Praze ministerstvo financí, aby učiněno bylo opatření, kterým by dnem 30. června 1922 zastaveno bylo vyplácení veškerých požitků na účet státu rumunského. Dále bylo sděleno, že žádá rumunská legace v Praze, aby bylo interesentům sděleno, že rumunští pensisté budou se musiti od 1. července 1922 vrátiti do jejich území, poněvadž pense bude vyplácena v Rumunsku a v leich. Min. financí svolilo, aby výplata záloh teprve koncem srpna 1922 byla zastavena. Další vyplácení požitků bude prováděti stát rumunský, na který se st-l svojí řádně doloženou žádostí má obrátiti.

O stížnosti proti tomuto výnosu min. fin. podané uvažoval nss:

Nař. výnos jeví se jako generelní poukaz žal. úřadu o tom, aby rumunským pensistům nebyly nadále vypláceny zálohy na účet státu rumunského, a dále sdělení, že jim jejich pensijní požitky nadále budou vypláceny v Rumunsku. Účelem výnosu toho bylo, aby doručen byl všem těm osobám, které braly zálohy na pensijní požitky na účet státu rumunského.

Výnos tento doručen byl mimo jiné také st-li, o kterém úřad měl za to, že jest rumunským pensistou. Pro předpoklad tento pak poskytovaly spisy dostatečný podklad, neboť st-l sám p o c e l o u d o b u od měsíce května 1919 za povolení z á l o h na pensi pravidelně žádal a žal. úřad mu toliko z á l o h y na pensijní požitky vyplácel.

Ve svém podání ze dne 29. dubna 1920 pak st-l výslovně žádal, aby mu vyplácena byla záloha v plné míře pense i s drahotným přídavkem, jakého požívají státní úředníci IX. hodn. tř. na odpočinku v Bukovině, ke kterým i st-l, jak z jeho pensijního dekretu vyplývá, prý přináleží.

Žal. úřad vycházel tedy právem z předpokladu, že st-l jest rumunským pensistou.

Ve stížnosti namítá se nezákonnost z toho důvodu, že st-l po převratu nežádal za udělení státního občanství v Rumunsku ani pro občanství takové neoptoval a že tedy, jsa od narození příslušným do N. na Moravě, jest příslušníkem republiky čsl.

Leč podobný petit v řízení administrativním vznesen nebyl a úřady také neměly dosud příležitosti o státní příslušnosti st-lově r o z h o d o v a t i. Obrací se tedy stížnost proti něčemu, co předmětem ú ř e d n í h o r o z h o d o v á n í vůbec nebylo.

Stížnost jeví se tedy v celém svém obsahu bezdůvodnou.

č. 2379.

Státní zaměstnanci: Při propočtení služební doby podle vl. nař. č. 666/20 jest vedle lhůt stanovených pro časový postup přihlížeti též k době čekatelské.